

og Liv, at den aarlig vender tilbage. Men ved Siden deraf er det af stor Betydning — og det er Noget, som vi have i vor egen Haand — at de øvrige Love, som ikke efter Sagens egen Natur ere periodiske, gives for saa lang en Tid som muligt, helst som definitive Love. Revisionsbestemmelsen er een af de Hovedaarsager, som bidrage til, at Arbejdet vender jevnlig tilbage til os og overlæsser os; vi komme derved til at spille vor Kraft, vi ødsle med den istedetfor at helligge den til forskellige vigtige Sager, som kunde kræve vor Opmærksomhed. Jeg vil sige det ærede Medlem for Kolding (Berg), at hvis han sætter Priis paa at holde Folkethingets Kræfter friske til Reformarbejder, til at tage Initiativet til nye Baner, saa bør han først og fremmest hjælpe mig med at holde den Bestemmelse borte, der i visse Perioder vil bringe Taviner af nye Love til at falde ned over os og begrave os i Arbejde, der ikke er til Udbytte for vort Land, som Arbejdet kunde være, naar det blev ført over paa nye, hidtil ikke opdyrkede Marker. Jeg haaber derfor, at de Betragtninger, som ere komne frem under Debatten idag, ville være en væsentlig Støtte for de Endringsforslag, som igjennem Lønningslovene ville foreligge med Hensyn til enten at udelade Revisionsbestemmelsen eller ialfald at sætte Fristen betydelig længere ud, end den efter de senest tagne Beslutninger er bleven.

Formanden: Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Berg: Jeg skal ikke komme ind paa de Indvendinger, som det ærede Medlem fremsatte angaaende mine statistiske Oplysninger, eller hvad dermed staaer i Forbindelse, men naar det ærede Medlem meente, at jeg havde til Hensigt at udbrede Mistænksomheden, maatte dette formeentlig berøe paa en fuldstændig Misforstaaelse af, hvad jeg har udtalt. Hvad jeg derimod ønsker, er, at være med til at udbrede

den rette Tænsfomhed, saaledes at Folk faae at see, hvad der egentlig ligger i den stadige Anke over, at Samlingerne trække ud over alle Grændser, og at dette er Folkethingets Skyld.

J. A. Hansen: Naar jeg ikke alene nu, men allerede ofte tidligere har udtalt Ønsket om, at Sæssionerne ikke maatte blive saa langvarige, har dette ingenlunde ligget i, at jeg ønskede at trykke Folkethinget, eller at jeg vilde forhindre det private Initiativ fra at komme frem; det troer jeg heller ikke, at noget æret Medlem vil antage om mig. Min Grund til at beklage de langvartige Sæssioner har været en ganske anden, nemlig den, at netop de store, vigtige og meest betydningsfulde Sager først komme til endelig Afgjørelse ved Slutningen af de lange Samlinger, og saaa ungdomsfriske vi end kunne være i dette ungdommelige Folkething, er det dog en Sandhed, at 4—5 Maaneders uafbrudt Arbejde her ikke kan Andet end noget svække det Liv og den Kraft, som man maatte ønske var tilstede hele Tiden, og ikke mindre i den sidste Tid fremfor i den første. Det kan imidlertid ikke nytte at nægte, at mange Sager i Slutningen af en Sæssion blive afgjorte paa en noget anden Maade, end de vilde blive, naar Kræfterne og Spændkraften i det Hele var i samme Grad tilstede da som tidligere paa Sæssionen. Vi see jo ogsaa, hvorledes allerede nu i nogen Tid — hvad jeg beklager, men hvad jeg forudsæer ogsaa fremtidig vil skee — ikke saa saa Medlemmer stadig ere fraværende. Dette medfører, at der kan komme en Majoritet for flere Sager, som ellers ikke vilde faae en Majoritet for sig, naar Thinget var nogenlunde fuldtalligt tilstede, og jo længere Sæssionen varer, desto mere ville disse Fraværelser komme til at gjøre sig gjældende. — Med Hensyn til mine Øtringer om at tage September istedetfor Marts, April og Maat, indrømmer jeg, at der kan være Spørgsmaal om, i hvilke af disse Maaneder Landhoerne